

ΗΜΑΘΙΩΝ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΒΕΡΟΙΕΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΤΟΣ Γ' - ΑΡ. ΦΥΛΟΥ 11 Θησώως 13 Αθήνα. Τ.Κ. 105 62 Τηλ.- Fax 210 32 24 169, Κιν.: 6942 452443, E-mail: syllogosverioion@yahoo.gr

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Τα Εφέσια γράμματα

Γράφει ο Δημήτρης Κλήμης

Τω καιρώ εκείνω, η αλάνα της Εκκλησίας του Αγ. Αντωνίου στα μάτια μου τα παιδικά ήταν απέραντη. Μεγάλη άπλα με ακακίες, δέντρα και άλλα πλατύφυλλα όπως και Βάγια, δάσος. Κι έναν κόσμο πολύχρωμο, ένα χάος πολύσπερμου κόσμου, χαμένο στην αυλή της και στα μεγάλα δωμάτια του ξενώνα της Εκκλησίας. Πόντιοι, Καυκάσιοι, Ρώσοι, Τσερκέζοι, Ανατολίτικες μελαχρινές ράτσες, Μογγόλοι.

Αντρόγυνα με ένα τσούρμο παιδιά, με έντονα ζυγωματικά, στρογγυλά ή σχιστά μάτια μαύρα. Και από ονόματα μπορούσες να διαλέξεις, όπως Βαλότια, Μίτκα, Γιούρα, Βάνια. (1) Κώτης, Ταμάρα, Ιβάν, Ναριμιάν, Ιτκα, Ωριόλ, Σεκρέτ, Σουκρή και τη μικρούλα Εμινέ τη δίχρονη, που μύριζε την ξινή μυρωδιά από γάλα και ιδρώτα μασχάλης, όπως ακριβώς η λεπτή μα όμορφη νιόπαντρη μικρομάνα της, η Σουέτ.

Όλοι τότε, είχανε τη δική τους μυρωδιά. Η όσφρησή μου πρωτολειτούργησε και μπόρεσα να βάλω σε σειρά τις ράτσες, να τις κατατάξω και να γνωρίζω τον καθένα από την αποφορά του. Ξεκόρμιζε η μυρωδιά του όταν πλησίαζε και μάντευα, ότι αυτή που περνούσε ήταν η Σουρμουϊτσα η Αρμένισα, το ίδιο και με τους άλλους. Φάρδυνε και πλάταινε για μένα η αυλή της Εκκλησίας, στις οσμές. Τα δωμάτια του ξενώνα, μεγάλα τετράγωνα, είχανε βολέψει όλον αυτόν τον ξενομάτη κόσμο. Σε μερικά από αυτά, με κρεμαστές μπατανιές είχανε χωρίσει στα δύο τον χώρο τους.

Ζούσανε δυο οικογένειες, με τα παιδιά τους να βρίσκουν θέση στο παράθυρο και να περιμένουν τον ήλιο τα μεσημέρια, να μεσουρανή για να τρυπώνει από τα τζάμια μέσα στη κάμαρη. Χρυσός και παιχνιδιάρης, να σέρνεται στα σανίδια του πατώματος, να φωτίζει και να ενοχλεί τις αράχνες του δαπέδου, στις γωνιές τους. Έβρισκε και τον τρόπο να μπαίνει στα ακούρευτα μαλλιά των παιδιών, που ζεστοφέγγανε με αδιόρατους αχνούς, χωνότανε και στα μουντά λευκολαίμιά τους, με τις χωρίς γιακά πουκαμίσες τους, μακρινές ίσαμε τις γάμπες. Επέμενε με τις αχτίνες του ακόμη να τα φέγγει, έτσι ασαπούνιστα και σκούρα, από την απλυσιά και έμοιαζαν σαν αραποσίτια Βεροιώτικα γαλατερά. Διαφέντευε ο ήλιος τη ζωή, μέσα στις άσπρες κάμαρες, τις προσηλιακές που γλυκοπύρωναν από τα φιλιά του, αποθεώνοντας επάνω στα χλωμά παιδιά με τις πουκαμίσες τους, αντεριά μέχρι τις γάμπες τους, το φως του.

Και εκεί που σωνότανε το κτίσμα του ξενώνα, μακρινάρι ατέλειωτο, αμέσως μετά η γειννίαση με το ναό του Αγ. Θεολόγου. Στη σειρά μια αράδα συκιάς κοντές, με διδυμάρικους κορμούς ίσιους ή πλεγμένους μεταξύ τους, αδύναμους ξερικούς, αλλά με Αυγουστιάτικα σύκα, μελωμένα αμπελίσια,

ίδια φύτρα με τις συκιάς από το αμπέλι της γιαγιάς Τζουτζούλους, μάνας του κυρ Στεφανή του Ακριβόπουλου.

Εκεί στο απόσκιο είχε στεριώσει μία παράγκα, ένας σεριανιστής της

Η παλιά ξύλινη γέφυρα - περασιά του Τριπόταμου

ζωής, κι έκανε κατοχή της σκιάς της, μετά από χρόνια περιπλάνησης στην πολυβασανισμένη Μ. Ανατολή. Τον άδειασαν οι Εγγλέζοι στρατιώτες κι έμεινε μουσαφίρης στη Βέροια. Ήταν ο Στέλιος με τα μικρά γαλάζια μάτια, που τα βράδια όταν από πάνω του τα άστρα έτρεμαν κι οι κωλοφωτιές άναβαν τα φαναράκια τους, αυτός παίζοντας τα δάχτυλά του, πάνω στην ξύλινη τάβλα, συνόδευε με χτύπους τα Βεδουϊνικά τραγούδια, όλο πάθος παράπονο και κραυγή που σιγόλεγε, κι ένα λαγήνι κρύο νερό, το **Σελάμ Αλέκουμ (2)**, κι ο αναστεναγμός της καμήλας ήσαν τα όσα έβλεπε αναπολώντας.

Ασίκης, παιδί τζιμάνι, κοσμογυρισμένος, με αλλοπρόσαλλες στράτες, μια γη μια θάλασσα, είχε δέσει συντροφιά με κοντραμπατζήδες στα νιάτα του. Έφτανε στη Μ. Ανατολή, σε άγνωρα χώματα και σε ηλιοκαμένες χώρες, όπου τα βουνά στο δυνατό φως της ημέρας γαλαζώνουν και μετά αφανίζονται. Σε βεδουϊνικά χωριά με γαλατένια πρωινή καταχνιά στάλιαζε, και σε φαραωσυκιάς από κάτω, τα πρωινά μαγαρισμένους, η λιγδερή φελάχα του στόλιζε τ' αυτί με αράπικο γιασεμί.

Την Κυριακή, και μόνο Κυριακή, με το σταρωτό γιλέκο φορεμένο, σκυμμένος χαμηλά, ξεχώριζε με προσοχή την **Κουμάνια (3)** του και διάλεγε τη μυρισμένη φούντα, την έκανε τσιγαρίκι, μέσα σε ταμπάκικο ρώσικο τσιγαρόχαρτο. Προσεχτικός,

ΧΡΟΝΙΑ
ΠΟΛΛΑ

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ
ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ Ο
ΚΑΙΝΟΥΡΙΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

ΟΙ ΕΥΧΕΣ ΜΑΣ

Η Πρόεδρος και τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου εύχονται σε όλους, στα μέλη και φίλους του Συλλόγου μας, στις Αρχές της Πόλης μας, σε όλους τους Βεροίεις και Ημαθιώτες γενικότερα,
Καλά Χριστούγεννα,
και να υποδεχθούν με υγεία, οικογενειακή όπως και ατομική ευτυχία τον καινούργιο χρόνο 2012.

Γράμμα στο Άγιο Βασίλη

Γράφει ο Όμηρος Κλήμης

Άγιε μου Βασίλη.

Όταν έπρεπε να μάθω για σένα, να σε ονειρευτώ, να σε πλάσω στην ονειροφαντασιά μου, έναν προσιτό παππού, καλοσυνάτο ασπρογέννη πορφυρόρουχο, να παλεύει τα χιόνια με τους πολυκέρατους τάρανδους, αν ξέκοβες κι' ερχόσουν από βόρεια ή με καλαμάρια και χαρτί αν ξέκρινε το μπόι σου από την Καισάρεια της Καππαδοκίας, δεν τ' όμαθα....

Τίποτε δεν έμαθα τότε, ότι δηλαδή θα μπορούσα να έχω την χαρά να με πλησιάσεις και να γευτώ την αγάπη σου, αρκεί να σου το ζητούσα. Κι ότι μια ψιχάλα σου θα ξέκοφτε να πέσει και στα παιδικά μου χείλη, και η μικρή ψυχή μου θα δεχότανε το πρωτοβρόχι της αγάπης από τον ουρανό σου.

Έπρεπε να μου τα πουν φυσικά οι γονείς μου. Ο πατέρας η μάνα και όντας μικρός θα ζητούσα με χαρούμενη πεθυμιά " Σε μένα θέλω να μου φέρεις". Τι ; Άραγε τι είχαν και τι μπορούσαν να απλώσουν εκείνοι οι δύο, στου πυρομάχους του τζακιού μια Πρωτοχρονιάτικη κατοχική νύχτα !

Ανασασμό δεν είχαν τα χρόνια εκείνα, από την ανέχεια την πείνα

και την πίεση του κατακτητή. Έπρεπε να μας ζήσουν. Και τρέχανε οι φτωχοί να προλάβουν την επιβίωσή μας. Περισσότερο έτρεχε ο πατέρας Άγιε Βασίλη, από συνήθεια. Μια συνήθεια σαν τη δική σου. Τρέχεις εσύ για να προλάβεις τα ματάκια της λαχτάρας, να μην δακρύσουν ξημερώματα Πρωτοχρονιάς. Και εκείνος έτρεχε στο καθήκον της Πατρίδας, από Σεϊντή – Γαζή της Φρυγίας μέχρι το Σαγγάριο και μετά από χρόνια πάλι δρόμωσε από Πάτρα μέχρι το Λέκλι της Αλβανίας, ο πενηντάχρονος εξ εφέδρων Ταγματάρχης, και στο καθήκον της επιβίωσης.

Έτσι λοιπόν εγώ, σε " μορφώθηκα " πολύ μεγάλος, Άγιέ μου Πρωτοχρονιάρη, ώστε κατάφερα στο παιδί μου, να πω το όμορφο παραμύθι σου . Και εκείνο ζήτησε, και μέσα στην κάλτσα σου, την κρεμασμένη από την εξώπορτα του σπιτιού μου βρήκε με θαυμασμό το δώρο σου, μαζί με την άσωση η αγάπη μου για εκείνο.

Να πάλι οι μεγάλες γιορτές κοντά μας. Έρχονται τα Χριστούγεννα κι η νέα Χρονιά καλπάζει. Μας αραδιάζει όλους στη σειρά αυτή και μας φορτώνει τον χρόνο στις πλάτες μας . Νεραδιάρηδες όλοι μας σπάμε ρόδια στο ξημέρωμά της και ζητούμε τα' αμίλητο νερό να μας πλύνει με ζόρκια.

Το δικό μου ζόρκι , Άγιε μου, φέτος είναι να με θυμηθείς. Να σε προλάβω να μου φέρεις το δικό μου δώρο. Μου τοπ χρωστάς και το θέλω όσο ζω, κι' ας είμαι γερόντιο.

Άκου λοιπόν. Μας ήρθε πάλι νέος κατακτητής και άλλου είδους φτώχεια μας ενέσκυψε Άγιε μου. Καμιά ομοιότητα με την φτώχεια της κατοχής. Τότε οι διαμονές μας ήτανε λιτές, με μόνα τα απαραίτητα χρωστώδη. Σήμερα όχι. Τότε η διαβίωση ήτανε άπορη και δύσκολη. Σήμερα δύσκολη. Τότε μεγαλώναμε με αξίες και διδάγματα, και μέναμε περήφανοι. Σήμερα, μόνο, μεγαλώνουν τα παιδιά μας. Τίποτε άλλο.

Χρόνια τώρα πλημμυρίσαμε από τάχατες πολιτικούς, τάχατες ηγέτες και εθνοσωτήρες, μα κοινά τρισάθλια ανθρωπάκια που φέρανε την Ελλάδα σε εθνική κατάντια και μοναξιά, και το λαό της, εμάς όλους, σ ε

έσχατο σημείο απαξίωσης.

Νιώθω ντροπή να απαριθμώ τον ζεπεσμό.

Δίκια απαιτώ διπλό το δώρο μου από σένα Άγιέ μου μπροστάρη της χρονιάς.

Κάνε αυτά τα ανθρωπάκια, τα μορμολύκεια της πολιτικής ζωής, να νιώθουν ότι έρχεται , για τα πεπραγμένα τους η Νέμεσης , ανθρώπινη ή του Θεού. Διάλεξε την εσύ μόνος !!!

Και για μένα Άγιέ μου ταξιδευτή, δώσε μου δύναμη και υγεία να κρατώ όσο ζω, την ανθρώπινη αξιοπρέπειά μου.

Τριμηνιαία έκδοση του Συλλόγου
Βεροϊέων Αθηνών

Τιμή Φύλλου 0,01 Ευρώ
Έτος 3ον , φύλλον 11ον
Οκτώβριος - Δεκέμβριος 2011
Ιδρυτής - Ιδιοκτήτης :
Σύλλογος Βεροϊέων Αθηνών
Υπεύθυνος έκδοσης και σύνταξης :
Γεωργία Σκουλαριώτη -
Κουρλαύτη

Τηλέφωνα επικοινωνίας
Τηλ. & fax : 210 32 .24 .169
Κιν. : 6942 452443
email: syllogosverieon@yahoo.gr

Εκτύπωση
webtypo
210 94 01 350 - Αθήνα

Ειδική Ενημέρωση

Οι δύο εκδηλώσεις που είχε προγραμματίσει το Διοικητικό Συμβούλιο για το τρέχον έτος, δεν έγιναν για πολλούς λόγους. Πιστεύουμε ότι ένας από τους βασικούς λόγους, που δεν πραγματοποιήθηκαν, είναι ότι τα μέλη μας δεν ανταποκρίθηκαν εξ αιτίας της περιρρέουσας ανασφάλειας που διακατέχει όλους τους Έλληνες πλέον, καθ' όσον οι οικονομικοί περιορισμοί και τα μέτρα που ελήφθησαν, επηρέασαν τις ήδη περιορισμένες δυνατότητες που είχαμε όλοι.

Όμως η ζωή συνεχίζεται έστω και περιορισμένα, για αυτό και το Διοικητικό Συμβούλιο αποφάσισε για τον καινούριο χρόνο, τις δύο καθιερωμένες εκδηλώσεις που είθισται να πραγματοποιεί, κάθε αρχή Νέου χρόνου, να τις συμπύξει σε μία. Δηλαδή, η κοπή της Βασιλόπιτας να γίνει μαζί με τον Φασουλονταβά, και αυτό διότι ο Φεβρουάριος θα είναι πιθανόν μήνας εκλογών.

Έτσι λοιπόν την Κυριακή 5 Φεβρουαρίου, στα γραφεία του Συλλόγου θα κόψουμε την πίτα μας και θα φάμε τον Φασουλονταβά όλοι μαζί, όπως και τα λοιπά εδέσματα που θα μαγειρέψουν όσες κυρίες του Συλλόγου μας επιθυμούν.

Την συμμετοχή μας την καθορίσαμε για πρώτη φορά φέτος σε 10,00 ευρώ κατ' άτομο, και αυτό για να καλυφθούν τα έξοδα της εκδήλωσης.

Η προσέλευσή και η προσκόμιση των εδεσμάτων, θα πρέπει να έχει τερματισθεί μέχρι τις 12,15. Την Βασιλόπιτα θα την κόψουμε στις 12.30, ώστε μετά να είναι απρόσκοπτη η συνεστίαση μας.

Οι κυρίες, που επιθυμούν να συμμετάσχουν με την παρασκευή ενός Βεροιώτικου Φαγητού, να έρθουν σε συνεννόηση με την Αντιπρόεδρο κ. Χαρούλα Βαλαβάνη τηλ: 6947 469395 ή με τον Ταμία κ. Όμηρο Κλήμη Τηλ : 6944 537140

Η Αλήθεια υπέρ άνω του ψέματος

Φωνάζει ο κλέφτης να φοβηθεί ο νοικοκύρης, λέμε στην πατρίδα μας. Λες, έτσι γινόταν τόσα χρόνια πριν κι' εμείς οι ντόπιοι είχαμε καθίσει στ' αυγά μας φοβούμενοι μη σπάσουν, ή μήπως δεν φοβόμαστε τον κλέφτη;

Φώναζε και ξαναφώναζε ο κλέφτης και τι φώναζε τελικά; Ψέματα φυσικά, όπως κάνει ο κάθε συνεπής κλέφτης.

Όμως εμείς οι νοικοκύρηδες τι κάναμε τόσο καιρό που ακούγαμε τα ψέματα του κλέφτη;

Ως συνήθως, τίποτα.

Δυστυχώς, έχουμε συνηθίσει ν' ακούμε τόσα ψέματα τα τελευταία χρόνια που τελικά, δεν δίνουμε και μεγάλη σημασία. Σιγά, θα σπάσουν τ' αυγά. Φυσικά και εννοώ τις Ηγεσίες μας.

Έτσι λοιπόν, αυτό το φαινόμενο που έχει γίνει μία καθημερινότητα και που επιβάρυνε λίγο - λίγο την έτσι κι' αλλιώς δύσκολη ζωή μας, έδωσε την ευκαιρία σ' αυτούς που καιροφυλακτούσαν και που φώναζαν τα ψέματα τους, να επιβάλουν διεθνώς τα σοβινιστικά τους σχέδια σε βάρος της χώρας μας και της ιστορίας της.

Μα ποιοι είναι αυτοί;

Ποιοι είναι; Είναι οι Βόρειοι* καλοί μας γείτονες, αυτοί που φώναζαν τα ψέματα τους διεθνώς πολλά χρόνια πριν, ότι η χώρα τους είναι η Μακεδονία και οι κάτοικοί της Μακεδόνες, απ' τον παλιό καιρό αν θυμάστε. Κι' εμείς, τι έγινε παιδιά, εμείς τι κάναμε, μας την έπεσαν όταν κοιμόμασταν;

Ποιοι εμείς, αάααάαέέέέ, εμείς τραγουδούσαμε. Κι' εμείς οι άλλοι μα το ναι, τσιγάρο πρέφα και καφέ, βρε δεν βαριέέ.. βρε δεν βαριέέεσαι αδελφέέέ.

Αυτού του είδους μπαλάντες, έλεγε για πολλά χρόνια ο σπουδαίος τροβαδούρος Κώστας Χατζής. Θα μου πείτε, έλα τώρα καημένη, ένα παλιό τραγούδι είναι, τι ψάχνεις να βρεις; Πράγματι, ένα παλιό τραγούδι είναι αλλά τι τραγούδι; Ένα τραγούδι που με λίγα λόγια, τα λέει όλα περιγράφοντας ταυτόχρονα και την μελλοντική μας κατάντια. Την κατάντια μας; Μάλιστα κύριε, την κατάντια μας, καλά δεν ήξερες, δεν ρώταγες; Βρε δε Βαριέέεσαι Αδερφέέέ.

Δυστυχώς όμως για μας, οι φωνές και τα ΨΕΜΑΤΑ των Βορείων* γειτόνων μας και ο δικό μας εφησυχασμός, συνετέλεσε ώστε σήμερα η χώρα τους να φιγουράρει στους διεθνείς χάρτες με το όνομα, Μακεδονία. Η λαϊκή ρύση λέει. "Ένας κούκος δεν φέρνει την άνοιξη".

Πράγματι, ένας Κούκος δεν φέρνει την άνοιξη, όμως η αλήθεια είναι ότι η Άνοιξη φέρνει τον Κούκο και κούκου, κούκου, κούκου, ο ένας Κούκος φέρνει τον άλλο και όταν οι Κούκοι γίνονται πολλοί κι' ενώσουν τις φωνές τους, πολλές και οι ελπίδες μας για την διεθνή δικαίωση μας, σε ότι αφορά την κλεμμένη Ιστορία της Μακεδονίας μας και του ονόματος της από τους Βόρειους* γείτονές μας. Πόσοι Κούκοι άκουσαν τις μπαλάντες του Κ. Χατζή και άλλων τροβαδούρων της εποχής και γαλουχήθηκαν διαμορφώνοντας ένα κοινωνικοποιημένο, πολιτικοποιημένο και Πατριωτικό χαρακτήρα; Πόσοι Κούκοι, δεν μείναμε στον καφενέ, για τσιγάρο και καφέ και δεν είπαμε, δε βαριέσαι αδελφέ; Προσωπικά,

πιστεύω πολλοί. Όχι όμως τόσοι, για να έχουμε την δυνατότητα να επηρεάσουμε την Πολιτεία, ώστε σήμερα η χώρα μας να μη φθάσει στο πάτο.

Στον πάτο έφθασε η οικονομία μας, μα άξιζε άραγε;

Στον πάτο έφθασαν τα Εθνικά μας θέματα, γιατί άραγε;

Στο πάτο το όνομα της Μακεδονίας μας, μήπως οι Κούκοι ήσαν λίγοι;

Γιατί αφήσαμε και μας κλέψανε τ' όνομα της Μακεδονίας μας;

Γιατί αφήσαμε την ιστορία της Μακεδονίας μας και τον Μέγα Αλέξανδρο στα χέρια των κλεφτών;

Γιατί αφήναμε τους ψεύτες και τους κλέφτες να φωνάζουν σε όλη την υφήλιο ότι αυτοί είναι Μακεδόνες; Εμείς οι ντόπιοι, τι κάναμε; Κι' εμείς οι άλλοι μα το ναι, τσιγάρο πρέφα και καφέέέ.. βρε δε βαριέέ.. βρε δε βαριέέ..σαι αδερφέέέ.

Όμως ελπίδα υπάρχει, ίσως μπορέσουμε να δημιουργήσουμε ένα κλίμα άνοιξης, οι Κούκοι να έλθουν, να γίνουν πολλοί, να περιγράψουν την αληθινή Ιστορία μας, να λάμψει η αλήθεια υπέρ άνω του ψέματος ελπίζοντας στην διεθνή αποκατάσταση της Ιστορίας της Μακεδονίας μας, να αποκαλυφθούν ολοσχερώς οι ψεύτες και οι κλέφτες, να αποδείξουμε στην διεθνή κοινότητα ότι οι πραγματικοί Μακεδόνες ήσαν Έλληνες.

Σήμερα που ο κόμπος που έχει φτάσει στο χτένι, όλοι Έλληνες που μεγαλώσαμε και γαλουχηθήκαμε με το μεγαλείο της Ελληνικής Ιστορίας, της Μακεδονίας του Φιλίππου και του Αλέξανδρου, προσπαθούμε αγωνιωδώς να βρούμε τρόπο να προβάλουμε την αλήθεια στην διεθνή κοινότητα. Η δικαίωσή για μας θα είναι να πάρουμε πίσω τα κλεμμένα. Σαν Κούκος, όπως και ο κάθε Κούκος από το δικό του μετερίζι, πιστεύω ότι μπορούμε να ενώσουμε τις δυνατές φωνές μας, να ανατρέψουμε τα ψέματά τους και να επαναφέρουμε στην κορυφή, υπέρ άνω του ψέματος, την αλήθεια της Ιστορίας μας. Κάλιο αργά παρά ποτέ.

Όμως, ο δικές μας φωνές για να πείσουν, ίσως δεν είναι αρκετές, χρειαζόμαστε και άλλες δυνατές φωνές εκτός Ελλάδος Κούκων, που χωρίς συμφέρον να περιγράφουν τα αληθινά ιστορικά γεγονότα της Πατρίδας μας, ιδιαίτερα σε ότι αφορά την Μακεδονία μας, μόνο και μόνο για να τεθεί η αλήθεια υπέρ άνω του ψέματος, για να γίνει φανερό σε όλη την Υφήλιο, ποιος είναι και ποιος δεν είναι Μακεδόνας, όπως εύγλωττα περιγράφει στο Ισπανόγλωσσο άρθρο " Ποιος είναι και ποιος δεν είναι Μακεδόνας ", το οποίο γράφτηκε και δημοσιεύθηκε από έναν εκτός Ελλάδος Κούκο, τον Φεδερίκο Κάρλος Κρούτβιγκ Σαργέδο, στην χώρα των Βάσκων, με αφορμή την ανακοίνωση του γνωστού προβλήματος μεταξύ Ελλάδος και Σκοπίων, κατά την δεκαετία του 90.

Γράφει και επιμελείται: Ο Ρωμύς

Δια το κοινό : Χρήστος Κουρλαύτης

* Βόρειος: Απλός γεωγραφικός προσδιορισμός

Σημείωση Σύνταξης : Επειδή το συγκεκριμένο άρθρο είναι μεγάλο, και ο χώρος της Εφημερίδας μας περιορισμένος, θα το συμπεριλάβουμε αυτούσιο στο επόμενο τεύχος του Ημαθίωνα.

Τα Εφέσια γράμματα

Γράφει ο Δημήτρης Κλήμης

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

μακριά από τα μάτια του χωροφύλακα Γιάννη του Ασφαλίτη, που εκεί γύρω τον έφερνε η κακιά ώρα, κι ήταν άπονος, σκληρός στα ντέρτια του Στέλιου. Πολλές φορές ο Στέλιος εύρισκε τον Ταγματάρχη Ριζά, διοικητή της Ασφάλειας, πιο ανθρώπινο απέναντί του, όταν, με το χαμόγελο, τον έβγαζε από το γραφείο του και του ευχότανε «εις το επανιδείν». Νεράιδες και ντουμάνια τον τύλιγαν. Άμα τζούρωνε ο νους του, γέμιζε χουρμαδιές και αμμουδες, σε καράβια αρμένιζε, και τον κουβαλούσανε τρεχαντήρια που ξεμπάρκαραν, και καμήλες διπλοκάμπουρες τον φέρνανε, μέσα από το αξεδιάλυτο μουρμουρητό της ερήμου, στο Μπερούτι, στο Χαλέπι και στη Δαμασκό.

Πρώτο σφυρί στο πυρωμένο ατσάλι για τα Δαμασκήνα σπαθιά, μέσα στα Μαρωνίτικα και Βεδουίνικα αργαστήρια, και μάγειρας με την ξύλινη κουτάλα, σαν κουπί, όταν γυρόφερνε κύκλους Δερβισιάδικους, την ώρα που ο Μουεζίνης με το πράσινο σαρίκι, διπλοχούφτωνε τ' αυτιά του και καλούσε τους πιστούς στην προσευχή με το ρητό του κοράνι: **La Alláh, Yllax-Yllaláh, Moxámmed-Oul-Resoul-Ouláh.**(4)

Αυτός, ανακατεύοντας τα σαλέπια και τους σοροπάτους χαλβάδες στα στενόμακρα καζάνια, έριχνε τα ζόρκια και τις αράπικες βασκανίες, για να πετύχει το μείγμα.

Όταν δε πετούσε, με τη φούχτα του, το κουκουναίρι με τα άσπρα μύγδαλα μέσα στο χαλβά, τότε τα **Εφέσια γράμματα**,(6) με τις μαγικές φράσεις σαν βογγητά επίκλησης, ξεκόρμιζαν από το στήθος του: **Άσκιον, Κατάσκιον, Λίξ, Τετράξ, Δρώψ, Ζάμπψ, Χθύπτης**, με ανάλογους χτύπους της πατούσας του, στα ξύλινα πατάρια. Κι ο αέρας πάνω από το καζάνι τέντωνε καντός, σύντυχε με τις πεθυμίες του λόγου του, ήρθανε σκιές, αερικά, αόριστα σχήματα, μεπρδεύτηκαν, μαζεύτηκαν, σπρώξανε το πνεύμα στην κορυφή του ατμού μέσα σε μια βουή χοχλασμού. Άμα η φωτιά μαζεύτηκε, ο χόχλος έγινε ανάσα, πνοή, μετά ξέπνεμα, κι όλα μολογούσαν ορατά, το Αόρατο.

Σε μια πετυχημένη μαγική ιεροπραξία, λένε ότι το άστρο το πολικό σαλεύει.

Εδώ στη Βέροια ζούσε με θελήματα, ήταν πρόθυμος και αλλαξολογός στις κουβέντες του. Καθάριζε αποχετεύσεις και άδειαζε βόθρους, πράγμα που όταν τόκανε, έλεγε ότι χρειαζότανε μεράκι και φαγητό. Το πρώτο για νάχει το κουράγιο να πάρει τη δουλειά και το δεύτερο για να μπορεί να κάνει εμετούς και να αδειάζει το γεμάτο στομάχι του. Με άδειο; Ο ξεπεσμός του θάτανε μίζερος και η ταπεινή υπόστασή του θα ταπεινωνότανε ακόμη με την απόδειξη της πείνας του. Έτσι λοιπόν γεμάτο στομάχι και εμπρός στην αηδία, εμετός.

Δώσε κι άλλα Θεέ μου στον άνθρωπο, όσα υφαίνονται στο εργαστήρι σου, θ' αντέξει. Ακόμη λύτρωσέ τον κι από την ελπίδα. Κι αυτό θα το βαστάξει.

Μια παλιά ξύλινη περασιά-γέφυρα ένωσε τις όχθες του Τριποτάμου στην έξοδό του από την πόλη, λίγο πριν τα νερά του ανταμώνουν και κινήσουν το Νηματουργείο των Αφών Χατζηνικολάκη, εκεί που βυθίζανε, την ημέρα των Θεοφανείων, τον Σταυρό. Μέσα στη μικρή κοιλάδα, αριστερά κάτω από πλατάνια, ήταν στημένος ένας νερόμυλος, πετροντούβαρο όλος. Με τον κυρ Γιώργο Ντουφόπουλο, μυλωνά, αεικίνητο στη δούλεψη και στα πράγματα λειτουργίας του Μύλου. Πότε οι μυλόπετρες θέλανε σκόλισμα, πότε τα νερά του Μυλαύλακου λιγόστευαν, κι έπρεπε να βραχεί για να φουσκώσει πάλι το νερό, πότε να βοηθήσει να ξεφορτωθούν τα ζώα από τα πιτακωμένα σακιά με καλαμπόκι, ενώ τ' αντί του το είχε πάντα προσηλωμένο στο γύρισμα της μυλόπετρας και στο κουφοπέταμα του ήχου που έβγαине απ' αυτές.

Ο μυλαύλακας ήταν υψηλότερα και παράλληλος με την κοίτη του ποταμού, γεμάτος νερό με κλίση προς τον Μύλο. Το νερό του έπεφτε ορμητικό προς την ξύλινη ρόδα με την υπόγεια φτερωτή, την αρμοδεμένη με την μεταλλική χελιδόνα και το βαγένι, και να κουνά με οδοντωτό

τροχό, σε συνεχές τρέμουλο, το μασούρι και το βαρδάρι με την τριχιά, αδειάζοντας, έτσι, αργά το σκαφίδι με το γέννημα πάνω και μέσα στην τρύπα της μυλόπετρας, που γύριζε ρυθμικά, σαν πνεύμα αγαθό, αλέθοντας τους σπόρους.

Πολλά υψηλά πλατάνια, με κορμούς λιγνούς νέους, σκίαζαν το νερόμυλο. Ένας όμως ήταν μεγάλος και παλιός. Σωστός γεροπλατάνος. Στη βάση του, «δέση και καζάνα» φούσκωνε και πλημμύριζε τον μυλαύλακο του Μύλου, κι ένας κισσός, απλωμένος με λαίμαργη πράσινη φυλλωσιά, έπνιγε τον κορμό του. Μια διπλανή ιτιά μαζί με τον κισσό, νεφέλωναν εκατοντάδες σαλευόμενους σπουργίτες ανελλιπώς «προ λύχων αφάς»(5) φλύαρους, και τ' αναφέρουγά τους δίνανε το ηχητικό ταπέτο συνοδείας για το εσπερινό ασώπαστο τραγούδι των νερών.

Είναι μυστήριο τι μπορεί η μνήμη να περισώσει από μία μακρόχρονη ζωή. Αναστορήθηκα τα όσα της έδωσα και τι δεν πήρα, εικόνες από ταξίδια, από μεγάλα ποτάμια, από μεγάλες πόλεις, πλούσια μεσημέρια, λαμπερά βράδια σε λεωφόρους και σε κέντρα, κι αυτή διαλέγει στερνά, μικρές χαρές, θύμισες από ξεστασιά ανθρώπινη, τρυφεράδα από μια πηγή που αναβλύζει, αγάπη από ένα βλέμμα με ξένο χνώτο.

Έτσι είναι, ίδιες και ασάλευτες και τρυφερές οι μνήμες από τη Βέροια που με άντρισε και με γέρασε, μετρώντας με βήματα τους δρόμους της, σε στενά σοκάκια της, που μόλις τα ξέκοφτες από τη γωνιά τους, σ' έπιανε το καθαρό δροσάνεμο του βουνού ή οι ανάσες της ποταμιάς του Τριποτάμου. Παλιές μου θύμισες, γωνιές, ανύπαρχτα πεζοδρόμια με αναιμικές παπαρούνες και χαμομήλια, κалντερίμια με σημαδεμένες αμίλητες πέτρες στο φως, με φλόγα φως, άσπρες, που ακτινοβολούσανε από μακριά.

Σημάδια, οι βρύσες με το λάλο νερό τους και ποτίστρες βαθόμαβιες. Μικρές τετράγωνες μπάρες, που σε κάθε απόγευμα, τη νερένια επιφάνειά τους, θυμιατίζανε τα όσα τόσα κυπροκούδουνα σκύβανε με τις λαίμαργιές, και δροσιζότανε τα ζωντανά.

Προσκυνητάρια μου, τα άφεργα στενά δρομάκια της Κυριώτισσας, με τα πετρομάχα τετράγωνα πετροντούβαρα των αρχοντικών της, να απορροφούν τους ήχους της καμπάνας του Αγίου Σάββα, όταν η ημέρα όρθριζε ή έκλεινε το ψαλίδι της και χανόταν το φως, κι από τις εσωτερικές αυλές σκαρφάλωναν πυκνά οι ιαλόπες, τα νυχτολούλουδα και μεταλλάζανε τους μακρόστενους κάλυκες σε ανθάκια.

Ήταν οι μόνες ομορφιές, εσπερινές ανατολές...

Επεξηγήσεις :

1. Βαλότιας, Μίτκας, Γιούρας, Βάνιας :

= Βλαδίμηρος, Μήτσος, Γιώργος, Γιάννης.

2. Σελάμ αλέκουμ :

= νάχεις ειρήνη .

3. Κουμάνια :

= προμήθεια, προμήθειες.

4. La-Alláh, Yllax-Yllaláh, Moxámmed- Oul - Resoul-Ouláh :

Ένας Θεός υπάρχει, και προφήτης του ο Μωάμεθ.

5. Προ λύχων αφάς :

= προτού ανάψουν τα φώτα.

6. Εφέσια Γράμματα :

= Μαγικές φράσεις σε δύο κατηγορίες.

α. Πρώτη :

Άσκιον, Κατάσκιον, Λίξ, Τετράξ, Δαμιναμονεύς, Αίσιον.

β. Δεύτερα :

Βέδν, Ζάμπψ, Χθών, Πλήκτρον, Σφίγξ, Κνάξβι, Χθύπτης,

Φλέγγμων Δρώψ.

Σημείωση : Παρατηρούμε ότι, στην δεύτερη κατηγορία των φράσεων επαναλαμβάνονται δύο φορές τα 24 γράμματα του Αλφαβήτου.

Λες ότι εδώ μπορεί να είναι η μαγική τους ιδιότητα; Παράξενοι οι

Εφέσιοι!!

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΗ ΜΑΣ

Ζει ο βασιλιάς Αλέξανδρος ;

Ζει και βασιλεύει στο Λούβρο !

Μοναδικό είναι το πανόραμα για την αρχαία Μακεδονία και τον **Μεγαλέξανδρο** που ξεδιπλώθηκε από το πρώτο δεκαήμερο του Οκτωβρίου μέχρι τις 16 Ιανουαρίου στο Μουσείο του Λούβρου στο Παρίσι.

Μεγάλο αφιέρωμα του Γαλλικού περιοδικού "FIGARO" (το μεγαλύτερο στην Ευρώπη) στον Μέγα Αλέξανδρο, τη Βόρεια Ελλάδα και την περιοχή μας.

Ολόκληρο το πολυτελές τεύχος του (115) σελίδες αναφέρεται στη ζωή, την πορεία και τα βήματα του μεγάλου Στρατηλάτη τα οποία και φυσικά οδηγούν στη Βεργίνα, στις Αίγες, στην πρώτη πρωτεύουσα των Μακεδόνων και έδρα του Φιλίππου του Β', για την οποία γίνεται εκτενές αφιέρωμα, περίπου 50 σελίδες μαζί με την σχολή του Αριστοτέλη, την αρχαία Μίεζα και τους Μακεδονικούς Τάφους της περιοχής της Νάουσας.

Αφιέρωματα με ιστορικές, πολιτιστικές και αρχαιολογικές αναλύσεις και ένα πλήθος καταπληκτικών φωτογραφιών από τους αρχαιολογικούς χώρους και τα ευρήματα των ανασκαφών, με αποτέλεσμα την προώθηση και προβολή των πολιτιστικών, τουριστικών αλλά και εθνικών μας θεμάτων.

Εφημερίδα "Λαός" Βεροίας.

Με μια σπασμένη σκούπα καθαρίζει κάθε πρωί όλο το Πάρκο.

Εθελοντισμός και συνείδηση και χωρίς καμία βοήθεια ή υποστήριξη... Εδώ και μήνες ο κύριος Γιώργος, αν και συνταξιούχος, πιάνει «δουλειά», κάθε πρωί, στο παρκάκι της οδού Ανοίξεως της Βέροιας, ανάμεσα στο «Κάστρο» και στην παιδική χαρά και με μια σπασμένη σκούπα κι ένα παλιό φαράσι, σκουπίζει και καθαρίζει όλο το πάρκο, μεθοδικά και επιμελώς.

Μαζεύει όλα τα σκουπίδια από το γκαζόν, αδειάζει τις σακούλες των μεταλλικών κάδων, ποτίζει και περιποιείται τα δεντράκια. Μετά, στο καθαρό πλέον περιβάλλον κάθεται και πίνει τον καφέ του... Αυτό άλλωστε ήταν το αρχικό κίνητρο.

« Ερχόμουν εδώ για να πω τον καφέ μου και δεν μπορούσα να καθίσω από την βρωμιά γύρω μου. Έτσι αποφάσισα να έρχομαι κάθε πρωί και να καθαρίζω τον χώρο, όχι μόνο για μένα αλλά για όλο τον κόσμο που μπορεί να έρχεται να απολαύσει ή να ξεκουραστεί στο παρκάκι...

Είναι θέμα συνείδησης, εγώ έκανα στη Γερμανία πολλά χρόνια και εκεί τα πάρκα τα σέβονται... έμαθα να μη δημιουργώ και να μαζεύω τα σκουπίδια.....

Εφημερίδα "Λαός" Βεροίας.

Μπάμπης Γαβριηλίδης

Έφυγε από τη ζωή ο κοσμηματοπώλης Χαράλαμπος Γαβριηλίδης. Πασίγνωστος στη Βέροια αφού για χιλιάδες Βεροιώων και όχι μόνο, ήταν ο αποκλειστικός προμηθευτής κοσμημάτων. Το όνομά του ήταν εγγύηση ποιότητας και η εντιμότητά του γνωστή. Εκφράζουμε τα θερμά συλλυπητήρια στην οικογένειά του.

Η Ημαθία δείχνει το δρόμο.

Μέσα στη θλίψη, την απογοήτευση, την οικονομική ανέχεια και την εθνική κατάντια μας των τελευταίων μηνών, σαν αχτίδα φωτός ήρθαν τα πρόσφατα οικονομικά στοιχεία για τις συνεταιριστικές επιχειρήσεις του αγροτικού τομέα, που σημείωσαν την μεγαλύτερη αύξηση στον κύκλο εργασιών τους την προηγούμενη χρονιά. Δύο επιχειρήσεις της Ημαθίας, η VENUS και η ΑΛΜΜΕ κατέχουν δεσπόζουσα θέση. Με αύξηση 32,91% η πρώτη και 11,25% η δεύτερη, και μερικές ακόμη σημείωσαν μικρή αύξηση, ενώ οι περισσότερες είχαν αρνητικό κύκλο εργασιών σε σύγκριση με το 2009.

Αν μάλιστα στις δυο αυτές επιχειρήσεις προσθέσουμε και το VAENI, με τη συμφωνία - μαμούθ που πέτυχε για εξαγωγή κρασιών στην Κίνα, βλέπουμε ξεκάθαρα ότι η Ημαθία «δεν το βάζει κάτω». Αποδεικνύει περίτρανα ότι στον συνεταιριστικό μεταποιητικό τομέα βρίσκεται στην κορυφή και στην πρωτοπορία, πάντα φυσικό στηριζόμενη στη δύναμη των συνεταιρισμένων αγροτών.

Εφημερίδα "Λαός" Βεροίας

Η φυλή των Καλάς

Η παρουσία των Ελλήνων στην Ινδική ήπειρο

Επιμέλεια της Προέδρου Γεωργίας Σκουλαριώτη-Κουρλαύτη

Στη Δυτική περιοχή της Ινδικής υποηπείρου, εκεί όπου σήμερα βρίσκεται το κράτος του Πακιστάν, έγινε πριν από αιώνες η συνάντηση των λαών της Ινδίας και της Ελλάδας. Αρχαίοι Έλληνες συγγραφείς, όπως ο Ηρόδοτος, μας ενημερώνουν ότι από τον 6ο π.χ. αιώνα υπήρχαν εκεί Έλληνες, αλλά και Βουδιστικά κείμενα, όπως το «Majjhima Nakaya», αναφέρονται σε «Κράτος Ελλήνων» την εποχή του Βούδα τον 6ο π.χ. αιώνα στον Καύκασο (Hindukush), εκεί που σήμερα ζουν οι Καλάς. Η παρουσία των Ελλήνων στην Ινδική υποήπειρο γίνεται περισσότερο αισθητή μετά τον 4ο π.χ. αιώνα:

1. Με την εκστρατεία του Μ. Αλεξάνδρου που διέσχισε τη χώρα του Ινδού (327-326 π.Χ).

2. Με την ανάπτυξη των ελληνικών Βασιλείων της Βακτρίας και της Ινδίας για τρεις περίπου αιώνες μετά τον Αλέξανδρο.

3. Με την άνθιση της Ελληνοβουδιστικής τέχνης της «Gadhara» για άλλους πέντε αιώνες.

Η χώρα του Πακιστάν καθίσταται ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα για τους Έλληνες, όχι μόνο για το ιστορικό παρελθόν της αλλά και για το παρόν της. Ο σημερινός επισκέπτης ακούει έκπληκτος τους φιλόξενους πολίτες αυτής της Χώρας να φέρουν με πολλή υπερηφάνεια το όνομα «Σικαντέρ Αζάμ» (Αλέξανδρος ο Μέγας).

Να μιλούν για τις 6 Αλεξάνδρειες που υπάρχουν στη Χώρα τους, μεταξύ των οποίων είναι η Νίκαια-Αλεξάνδρεια και η Βουκεφάλεια-Αλεξάνδρεια.

Να εμπιστευόνται την «Younani Medicine», δηλαδή την ελληνική Ιατρική, παιδί της Ιπποκράτειας, που έφερε μαζί του ο Αλέξανδρος. Έκπληκτος ο Έλληνας επισκέπτης των Μουσείων του Πακιστάν στο Καράτσι, στη Λαχώρη, στο Πεσαβάρ, στα Τάξιλα, διαβάζει γραμμένα στα ελληνικά τα ονόματα των 41 Ελλήνων Βασιλέων της Βακτρίας και της Ινδίας πάνω στα χρυσά και αργυρά τους νομίσματα: Δημήτριος, Μένανδρος, Αγαθοκέλεια ... Βλέπει το Βούδα με τα Απολλώνια χαρακτηριστικά, ντυμένο με τον ελληνικό χιτώνα, και διακρίνει στα ανάγλυφα της Gadhara, δίπλα στις Βουδιστικές Θεότητες, Ελληνικές, όπως του Δία και της Αθηνάς. Ανάμεσα στους κορινθιακούς κίονες και τις πέτρινες γιρλάντες με τα αμπελόφυλλα, τους κισσούς και τους ερωτιδείς, τους Τρίτωνες και τους Άτλαντες, τα ανάγλυφα με τις βακχικές σκηνές και τους ελληνικούς χιτώνες των αγαλμάτων, ξεχνά την απόσταση που χωρίζει το Πακιστάν από την Ελλάδα της Μεσογείου.

Όταν μαθαίνουν ότι είναι Έλληνας, του συνιστούν να επισκεφθεί τους «συγγενείς» του στις Βόρειες περιοχές του Πακιστάν, εκεί όπου συναντώνται οι οροσειρές των Ιμαλάϊων και του Ινδικού Καυκάσου (Hindukush). Οι παραδόσεις αυτών των φυλών με τα Μεσογειακά χαρακτηριστικά, στο Τσιτράλ, στο Χούνζα, στο Γκιλγκίτ, στο Σκαρντού με την ακρόπολή τους που την ονομάζουν Ισκαντέρια, δηλαδή Αλεξάνδρεια, τους θέλουν απογόνους των στρατιωτών του Μ. Αλεξάνδρου και έτσι προβάλλονται από τα έντυπα του Πακιστανικού Οργανισμού Τουρισμού.

Οι 3.000 Καλάς ζουν σε 30 περίπου οικισμούς, πάνω στις απόκρημνες πλαγιές του Ινδικού Καυκάσου (Hindukush), σε υψόμετρο 2.500 μέτρων. Η παράδοση τους θέλει απογόνους των στρατιωτών του Μ. Αλεξάνδρου που παρέμειναν στις περιοχές αυτές, όταν ο στρατός του μεγάλου στρατηλάτη διέσχισε τον Ινδικό

Καύκασο οδεύοντας προς Νότο. Η φυλή αυτή παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για μας, γιατί δεν έχει εξισλαμισθεί και διατηρεί μια μοναδική στον κόσμο παράδοση με στοιχεία από την αρχαία ελληνική στη θρησκεία, έθιμα, μουσική, γλώσσα κ.λπ.

Η θρησκεία τους είναι πολυθεϊστική. Πατέρας των θεών και των ανθρώπων είναι ο DI ZAU (Δίας-Ζeus). Το όνομά του σημαίνει «αυτός που δίνει ζωή» μιας και οι λέξεις «DI» και «ZAU» σημαίνουν «Δίδω» και «Ζωή» αντίστοιχα. Τον πατέρα των θεών τον αποκαλούν και «Raintagarau» (Παντοκράτωρ) που σημαίνει αυτόν που «τα πάντα ελέγχει και κυβερνά». Η θεότητα του σπιτιού, της οικογένειας και της κοινότητας είναι η «Tsestak» (Εστία). Κάθε

σπίτι έχει μια γωνιά αφιερωμένη σ' αυτήν και κάθε οικισμός ένα ναό, όπου συγκεντρώνονται για τις τελετές τους. Στα δάση, στα ποτάμια, στις κορυφές των βουνών κατοικούν διάφορα Πνεύματα (Νύμφες), που πολλές φορές βοηθούν τους Καλάς μέσω «διαμέσων» ανθρώπων οι οποίοι μπορούν και επικοινωνούν μαζί τους. Προστάτης των ποιμένων είναι ο «Sagikot» με ιδιαίτερο ιερό, που δέχεται προσφορές όταν οι ποιμένες κατεβαίνουν από τα υψώματα στα χωριά τους. Το τελετουργικό της θυσίας ακολουθεί την αρχαία ελληνική παράδοση, αφού και εδώ ο κέδρος και η βελανιδιά είναι τα ιερά δένδρα του DI ZAU. Ο καπνός των κλαδιών που καίγονται ευχαριστεί τους θεούς. Αυτοί που συμμετέχουν στη θυσία πρέπει να κάνουν καθαρτήριο λουτρό με νερό πηγής ή με μούστο από σταφύλια που έκοψαν πρόσφατα. Με το αίμα του ζώου ραντίζουν το βωμό και τη φωτιά που έχουν ανάψει. Κατά τη διάρκεια της τελετής όλοι οι άνδρες προσεύχονται μεγαλόφωνα στους θεούς. Οι

Συνέχεια από την έκτη σελίδα

γυναίκες δεν συμμετέχουν. Τα κέρατα του θυσιαζόμενου ζώου κοσμούν τις προσόψεις των σπιτιών, αφού το δικέρατο σύμβολο παραμένει ακόμα ιερό στον τόπο τους από τότε που ο μεγάλος στρατηλάτης το υιοθέτησε, όταν επισκέφθηκε το Ιερό του 'Αμμωνα Δία στην όαση Σίβα. Οι Καλές ακολουθούν σήμερα τα ίδια αρχαία έθιμα, δηλαδή καθαρτήρια λουτρά, ψήσιμο ειδικών άρτων, πυρσοφορίες, σεξουαλικά πειράγματα, προσφορά τροφών στους προγόνους τους κ.α. Στις θρησκευτικές εορτές που παρευρίσκονται και γυναίκες εκτελούνται γυναικείοι κυκλικό χοροί. Οι γυναίκες είναι πιασμένες σε κύκλο με τα χέρια πλεγμένα πίσω από την πλάτη και συνοδεύουν το χορό με τραγούδι. Η οργανική συνοδεία που βρίσκεται στο κέντρο του κύκλου είναι ένα μεγάλο νταούλι, ξύλινες φλογέρες και τοξοειδής άρπα με τέσσερις χορδές που θυμίζει την αρχαιοελληνική λύρα. Μέσα στη θάλασσα των μουσουλμάνων της Ασίας, οι Καλές είναι οι μόνοι που παράγουν κρασί και το χαίρονται στις γιορτές και στις συνάξεις τους. Η γλώσσα τους έχει στοιχεία από τα Περσικά, τα Σανσκριτικά και τα Ελληνικά, αφού βρίσκουμε λέξεις που έχουν κοινές ρίζες με τη δική μας γλώσσα.

NOM όνομα
ΠΑΡΕΙΜ πορεύομαι, διαβαίνω εκ του πάρεμι
ΧΕΜΑΝ χειμώνας
ΙΛΑ έλα
ΔΟΝΤΟΥΓΙΑ δόντια
ΔΙ δίδω
ΙΣΠΑΤΑ χαιρετισμός, εκ του ασπάζομαι. Γι' αυτό φιλιούνται όταν συναντιούνται μετά από καιρό

Αλλά και στη γύρω περιοχή, που μέχρι τα τέλη του προηγούμενου αιώνα ανήκε στην αυτόνομη επικράτεια του Καφιστάν (χώρα των απίστων κατά τους Μουσουλμάνους, που κατάφεραν να εξισλαμίσουν το μεγαλύτερο πο-

σοστό των Καφίρς), συναντά κανείς στους χαιρετισμούς τους λέξεις όπως «χάιρε, χαϊρέτα, γιάμασις». Η γλώσσα των Καλές δεν γράφεται. Οι Δανοί ερευνητές που ασχολούνται από το 1948 μαζί τους έχουν κατασκευάσει έναν τύπο αλφαβήτου που στηρίζεται στο φωνητικό.

Πηγή : Διαδίκτυο

ΙΑΤΡΟΣ ΓΑΣΤΡΕΝΤΕΡΟΛΟΓΟΣ

ΚΑΣΑΜΠΑΛΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ

Ιατρείο : Βασ. Σοφίας 75 Μαρούσι
(Πλησίον Ηλεκτρικού)
Τηλ: 210 8063311 Κιν: 6932 091 332

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΒΑΦΕΙΔΟΥ

Πατριάρχου Ιωακείμ 11 106 75 Κολωνάκι
Τηλ: 210 7256522 – 23
E-Mail : antigonivefeidou@live.com

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ

ΣΜΥΡΛΗΣ Α. ΜΑΡΙΟΣ

Πτυχιούχος Πανεπιστημίου Αθηνών.
Ιπποκράτους 209 Αθήναι
Τηλ: 210 6424581 Κιν: 6927 686533
E-mail : asmirlis@yahoo.gr

ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΓΙΑΛΑΜΠΡΙΝΟΥ

Σουλίου 4 Αθήναι.
Τηλ: 210 3606 429
E-Mail : vasiliki_gialamprinou@hotmail.com

ΑΡΧΙΤΕΚΤΩΝ - ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΟΥ - ΦΡΥΔΑΚΗ ΑΛΙΚΗ

Ηρώων Σκοπευτηρίου 35 – 39
Καισαριανή
Τηλ: 210 7236063 Κιν: 6936 376765

ΟΠΤΙΚΟΣ "Optica "

ΣΠΥΡΟΣ ΓΕΡΑΚΙΔΗΣ

Οπτικά - Φακοί Επαφής - Γυαλιά ηλίου
Βουλής & Αθ. Αξαρλιάν 1 (Πρώην Λέκκα) Σύνταγμα
Τηλ/Φαχ : 210 3246637
Σημείωση : 25 % Έκπτωση για τα μέλη του Συλλόγου Βεροίων.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Α. ΧΑΤΖΗΣΑΒΒΑΣ

Εκτιμητής Μηχανικός Εθν. Τραπέζης ΑΕ.
Κορυτσάς 13 Κηφισιά
Τηλ. 210 8080829 Κιν: 6972 0945 16
E-Mail : axatzisavvas@yahoo.gr

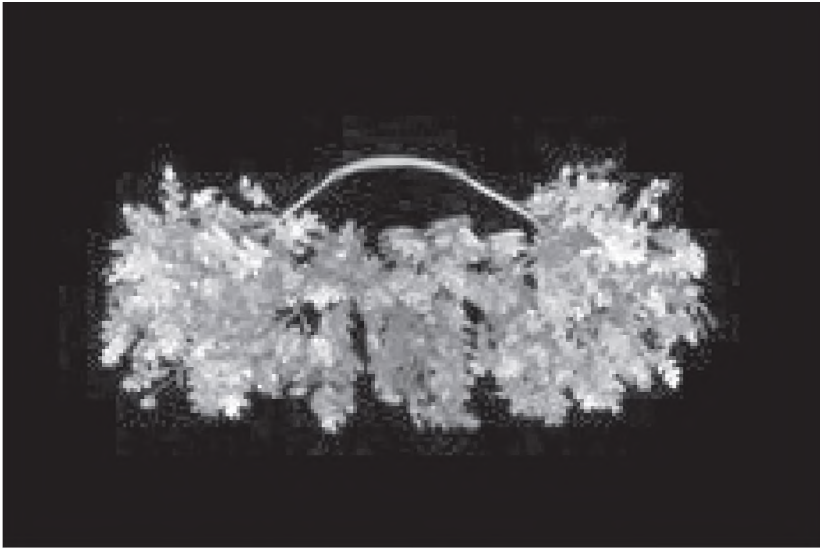
Θυμηθείτε !

Η Ετήσια συνδρομή των μελών είναι υποχρεωτική.
Πολλά μέλη αργούν να εμφανισθούν στο Σύλλογο.
Ας μη ξεχνούν όμως ότι, υπάρχουν και τα ΕΛΤΑ.

Η συνδρομή μας είναι η ανάσα του Συλλόγου

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ ΣΟΥΑΡΕ ΣΤΟ ΛΟΥΒΡΟ

Επιμέλεια της Προέδρου Γεωργίας Σκουλαριώτη -Κουρλαύτη

Η αίθουσα «Ναπολέον», ο μεγαλύτερος χώρος περιοδικών εκθέσεων του παρισινού μουσείου, υποδέχεται έναν άλλο μεγάλο της Ιστορίας: τον Αλέξανδρο και μαζί την ιστορία της Μακεδονίας

Είναι οικοδεσπότης και δεν μπορεί παρά να τηρήσει τους τύπους στη χώρα του savoir vivre. Γι' αυτό και ο Μέγας Αλέξανδρος - μέσω ενός μαρμαρίνου πορτρέτου του από το Μουσείο της Πέλλας - είναι εκείνος που υποδέχεται τους επισκέπτες της μεγάλης έκθεσης «Στο βασίλειο του Μεγάλου Αλεξάνδρου - Η αρχαία Μακεδονία», που διοργανώνει το Μουσείο του Λούβρου.

Στη μεγαλύτερη αίθουσα περιοδικών εκθέσεων του μουσείου - με τους 8,5 εκατ. επισκέπτες ετησίως -, την αίθουσα «Ναπολέον», κάτω από την πυραμίδα του Μινγκ Πέι, μέσω 668 μοναδικών έργων της αρχαίας τέχνης ξεδιπλώνονται 3.600 χρόνια ιστορίας.

«Οι Γάλλοι γνωρίζουν τον Μέγα Αλέξανδρο ως μεγάλο Έλληνα. Η έκθεση αποτελεί μια ευκαιρία όχι μόνο να γνωρίσουν οι κάθε εθνικότητας επισκέπτες του Λούβρου την ελληνική αρχαία Μακεδονία, αλλά και τη διαχρονικότητα του «μύθου» του Μεγάλου Αλεξάνδρου», είπε στα «ΝΕΑ» η διευθύντρια του Τμήματος Ελληνικών και Ρωμαϊκών Αρχαιοτήτων του Λούβρου Σοφί Ντεσάμ για την έκθεση που ήδη έχει προβληθεί ως μία από τις σημαντικότερες του μουσείου με προϋπολογισμό 2 εκατ. ευρώ.

Στους βαμμένους σε σκούρο γκρι χρώμα τοίχους και στις δεκάδες βιτρίνες και τα βάθρα, τα εκθέματα έχουν οργανωθεί σε εννέα ενότητες, καθώς «δεν παρουσιάζεται μια απλή παράθεση ευρημάτων από τη Μακεδονία αλλά σε πολλές περιπτώσεις επανενώνονται αρχαιολογικά σύνολα».

Οι χιλιάδες επισκέπτες που αναμένεται να περάσουν από την έκθεση θα γνωρίσουν πώς έγινε η ανακάλυψη της Μακεδονίας μέσα από τις έρευνες πρωτοπόρων αρχαιολόγων στη Βεργίνα και την Πύδνα (1861), καθώς και από τις ανασκαφές της Συμμαχικής Στρατιάς της Ανατολής (1917-1918).

Θα δουν τι συνέβη από την Ύστερη Εποχή του Χαλκού (15ος αι. π.Χ.) έως και το τέλος των αρχαϊκών χρόνων (τέλη 6ου αι. π.Χ.), αλλά και στο βασίλειο της Μακεδονίας από τον Αλέξανδρο Α' έως τον Μέγα Αλέξανδρο.

Τη σκυτάλη παίρνουν η πολιτική των διαδόχων και οι ιστορικές εξελίξεις, τόσο στο βασίλειο της Μακεδονίας όσο και στα άλλα ελληνιστικά βασίλεια (Περγάμου, Σελευκιδών και Πτολεμαίων), μέσα από πολυτελή ταφικά κτερίσματα, χρυσά και ασημένια κοσμήματα, αγγεία από τον Τάφο III της Αινείας, την Πύδνα και τη Λητή.

Η μακεδονική κοινωνία ξεδιπλώνεται μέσα από πτυχές του νοικοκυριού,

της ενδυμασίας και της εκπαίδευσης, του αθλητισμού, του θεάτρου, της μουσικής, ενώ οι τέχνες στην κλασική και στην ελληνιστική Μακεδονία εκπροσωπούνται μέσα από έργα πλαστικής, ζωγραφικής, κεραμικής, κοροπλαστικής, ελεφαντουργίας και υαλουργίας.

Ιδιαίτερη σημασία δίνεται στον συμβολισμό του θανάτου και στις σχετικές τελετουργίες μέσα από το περιεχόμενο του Τάφου VII του Δερβενίου.

Η περίοδος που η Μακεδονία μετατρέπεται σε ρωμαϊκή κυριαρχία - από το 148 π.Χ. - και εξελίσσεται σε σημαντικό οικονομικό κέντρο αναδεικνύεται μέσα από τα πολλά γλυπτά και επιγραφές που βρίσκονται στο Μουσείο του Λούβρου, όπως τα αμφίπλευρα γλυπτά της περίφημης Στοάς των Ειδώλων (οι γνωστές «Μαγεμένες» - «Las Incantadas»), που αφαιρέθηκαν το 1864 από τον Γάλλο Εμανουέλ Μιλέρ.

Και η έκθεση κλείνει με τον μύθο του Αλεξάνδρου, όπως εξαπλώθηκε από την Ινδία μέχρι τον Ατλαντικό μέσα από την προφορική παράδοση, τη λογοτεχνία και την τέχνη.

“Το χρυσό στεφάνι βελανιδιάς του βασιλιά των Μακεδόνων Φιλίππου Β' που εντόπισε το 1977 ο καθηγητής Μανόλης Ανδρόνικος. Πανομοιότυπο του βρέθηκε σε χάλκινο κυλινδρικό σκεύος από ομάδα του Α.Π.Θ”

“Χάλκινο ιλλυρικού τύπου κράνος με χρυσό προσωπίο που προέρχεται από τη Σίνδο”

Η φωτογράφιση του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη

Στις 3 Ιανουαρίου 2011, ήταν η επέτειος του θανάτου του "Αγιου των Ελληνικών Γραμμάτων" Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη, που εξακολουθεί να γοητεύει 100 χρόνια μετά τον Θάνατό του.

Στηνασκητικήζωήτουαπεχθάνετο γενικά τις φωτογραφίες.

Η μία και μοναδική του φωτογραφία τραβήχτηκε από τον Παύλο Νιρβάνα που την περιγράφει.

Επιμέλεια
Όμηρος Κλήμης

Ο Παύλος Νιρβάνας, γράφει στο περιοδικό «Νέα εστία», το 1933, πώς τράβηξε μια μοναδική φωτογραφία τον Αλέξανδρο Παπαδιαμάντη.

...Είχα διηγηθεί άλλοτε την ανησυχία του αυτή, όταν πήγα, κλέφτικα, με χίλιες προφάσεις, να τον φωτογραφίσω απάνω στο καφεενεδάκι της Δεξαμενής. Δεν υπήρχε ως τότε φωτογραφία του Παπαδιαμάντη. Και συλλογίζομουν ότι απ' τη μια μέρα στην άλλη μπορούσε να πεθάνει ο μεγάλος Σκιαθίτης, και μαζί του να σβύσει για πάντα η οσία μορφή του. Και πότε αυτό; Σε μια εποχή που δεν υπάρχει ασημότητα που να μην έχει λάβει τις τιμές του φωτογραφικού φακού. Και πώς θα μπορούσε να δικαιολογηθεί μια τέτοια παράλειψη της γενεάς μας σ' εκείνους που θα ῥθουν κατόπι μας να συνεχίσουν το θαυμασμό μας για τον απαράμιλλο λυρικό ψυχογράφο των καλών και των ταπεινών και τον αγνότατο ποιητή των νησιώτικων γαλιών;

Αλλά ό αγνός αυτός χριστιανός, με την ψυχή του αναχωρητή, δεν εννοούσε, με κανένα τρόπο, να επιτρέψει στον εαυτό του μια τέτοια ειδωλολατρική ματαιότητα. «**Ου ποιήσεις σε αυτό είδωλον ουδέ παντός ομοίωμα**» ήταν η άρνηση του και η απολογία του.

Αποφάσισα όμως να πάρω την αμαρτία του στο λαϊκό μου. Ο Θεός και η μακαρία ψυχή του ας μου συγχωρέσουν το κρίμα μου. Ένας από τους ωραιότερους τίτλους που αναγνωρίζω στη ζωή μου, είναι ότι παρέδωκα στους μεταγενέστερους τη μορφή του Παπαδιαμάντη. Με τί δόλια και αμαρτωλά μέσα επραγματοποίησα τον άθλο μου αυτό, το διηγήθηκα, όπως είπα, αλλού. Εκείνο που μου θυμίζουν ζωηρότερα τώρα οι ευλαβητικές γιορτές της Σκιαθου, είναι η ανησυχία του τη στιγμή που τον αποτράβηξα ως

την προσήλια γωνίτσα του μικρού καφεενείου, για να ποζάρει μπροστά στον φακό μου. Να «ποζάρει» είναι ένας λεκτικός τρόπος. Είχε πάρει μόνος του τη φυσική του στάση απάνω σε μια πρόστυχη καρέκλα, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος, με το κεφάλι σκυφτό, με τα μάτια χαμηλωμένα, στάση βυζαντινού αγίου, σαν ξεσηκωμένη από κάποιο καπνισμένο παλιό τέμπλο

ερημοκλησιού του νησιού του. Αυτή δεν ήταν στάση για μια πεζή φωτογραφία. Ήταν μια καλλιτεχνική σύνθεση, και θα μπορούσε να είναι ένα έργο του Πανσελίνου ή του Θεοδοκοπούλου. Αμφιβάλω αν φωτογραφικός φακός έλαβε ποτέ μια τέτοια εντύχια.

Αλλά ό Αλέξανδρος ήταν βιαστικός να τελειώνουμε. Γιατί;

Μου το ψιθύρισε, ανήσυχα στο αυτί, και ήταν η πρώτη φορά που τον είχα ακούσει - ούτε φαντάζομαι πως θα τον άκουσε ποτέ κανένας άλλος - να μιλεί γαλλικά:

«**Nous excitons la curiosite du public**».

Ακούσατε; Ερεθίζαμε την περιέργεια του... Κοινού! Ποιου Κοινού; Δεν ήταν εκεί κοντά μας παρά ένα κοιμισμένο γκαρσόνι

μου είπε -αντιγράφω τα ίδια του τα λόγια - στο τέλος του μαρτυρίου του.

Μήπως δεν ήταν, στ' αλήθεια, μια πραγματική θυσία που είχε κάνει στη φιλία μου; Μια θυσία της αγιότητάς του στην ειδωλολατρική ματαιότητα των εγκόσμιων.

Και συλλογίζομαι τώρα τις εκατοντάδες των Γάλλων προσκυνητών της εταιρείας Μπυντέ, και των δικών μας του «Οδοιπορικού Συνδέσμου», που πέρασαν το κατώφλι του ταπεινού του ερημητηρίου, όπου πλανάται τώρα η σκιά του στα γνώριμα και αγαπητά της κατατόπια της ζωής του και της εργασίας του. Συλλογίζομαι την παράταξη των ναυτικών αημάτων, που παρουσίασαν όπλα μπροστά στο μνημείο του. Συλλογίζομαι τις στολές, τα ξίφη, τις χρυσές επωμίδες που έλαμπαν κάτω από τον ήλιο του νησιού του, για τη δόξα του. Συλλογίζομαι τους λόγους των επισήμων, τους εθνικούς ύμνους, τα στεφάνια της δάφνης, τις πανηγυρικές κωδωνοκρουσίες, που έπλεξαν με ήχους και χρώματα το εγκώμιο του. Συλλογίζομαι όλα αυτό το δοξαστικό πανηγύρι, και η σκέψη μου πετάει στο «**Κοινόν**» του ερημικού καφεενείου της Δεξαμενής, «**ένα γκαρσόνι, ένας γεροντάκος, δυο λουστράκια**», που ανησυχούσε, τη μακρυνή εκείνη μέρα ο μακαρίτης, μήπως «**ερεθίση την περιέργειά των**».

Τι ανησυχία θα είχε νοιώσει τώρα, στα βάθη του ταπεινού τάφου όπου «**αναπαύεται εν Χριστώ**» ο χριστιανός ποιητής των ταπεινών, από το δοξαστικό αυτό θόρυβο; Και πόσο θα βιαζότανε πάλι να τελειώσει; Αν σάλευσαν, από μυστικές αύρες, αυτή τη στιγμή, τα κυπαρίσσια του τάφου του, ένας στεναγμός θα βγήκε από το θρόισμά τους. Ένας ήχος, που θα ξαναψιθύριζε τα παλιά του εκείνα ανήσυχα και τόσο συμπαθητικά λόγια, σε μία γλώσσα που την εννοούσαν τώρα, γιατί ήταν δική τους, οι ευλαβητικοί προσκυνητές του της γαλλικής γης:

«**Nous excitons la curiosite du public**».

Παύλος Νιρβάνας

Απόσπασμα από το βιβλίο του
Όδυσσέα Ελύτη

“**Η Μαγεία του Παπαδιαμάντη**”

“ Πηγή : Διαδίκτυο “

του καφεενείου, ένας γεροντάκος που λιαζότανε στην άλλη γωνία του μαγαζιού, και δυο λουστράκια που παίζανε παράμερα. Αυτό ήταν το Κοινό, που ανησυχούσε τον Παπαδιαμάντη η “περιέργειά” του. Κι’ αυτή ήταν η διαπόμπευσή του, που βιαζότανε να της δώσει ένα τέλος.

Η φιλία ενίκησε το ζορμπαλίκι...

Τα νέα του Συλλόγου μας

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΒΕΡΟΙΕΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Στις 4-10-2011 Παγκόσμια Ημέρα των Ζώων, η Πρόεδρος του Συλλόγου Βεροϊέων Αθηνών κα Γεωργία Σκουλαριώτη-Κουρλαύτη, παρέσται στην εκδήλωση, που πραγματοποιήθηκε στις εγκαταστάσεις του ΔΙ.ΚΕ.Π.Α.Ζ. (Διαδημοτικού Κέντρου Περιθάλψης Αδέσποτων Ζώων). Το κέντρο αυτό εδρεύει και λειτουργεί στο Σχιστό Περάματος καταλαμβάνοντας μία έκταση 6.5 στρεμμάτων και έχει ως μέλη 16 Δήμους του λεκανοπεδίου Αττικής με

Στο μέσον ο Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. Γρηγόρης Νιώτης με την Πρόεδρο του Συλλόγου κ. Γεωργία Σκουλαριώτη και τον σύζυγό της κ. Χρήστο Κουρλαύτη.

συνολικό πληθυσμό 1.200.000 κατοίκους.

Η εκδήλωση ήταν αφιερωμένη κυρίως στα αδέσποτα ζώα και στους τρόπους περίθαλψής τους αλλά και σε μέρος δεσποζόμενων τα οποία λόγω εγκατάλειψης από τους ιδιοκτήτες τους γίνονται αδέσποτα. Ένα από τα μηνύματα της εκδήλωσης ήταν ότι όλοι μας πριν πάρουμε την μεγάλη απόφαση να αποκτήσουμε ένα ζώο συντροφιάς θα πρέπει να σταθμίσουμε όλες τις δυσκολίες που μπορούν να προκύψουν, ώστε να μην ευθυνόμαστε για ένα ακόμη παρατημένο αδέσποτο με ότι αυτό συνεπάγεται, στους ελληνικούς δρόμους. Στην εκδήλωση εκτός των άλλων καλεσμένων παρευρέθη εκπροσωπώντας την Βουλή των Ελλήνων, ο Αντιπρόεδρός της κ. Γρηγόρης Νιώτης.

Ο κ. Γ. Νιώτης, γνωστός για την ευαισθησία του στα θέματα των ζώων, υποσχέθηκε κάθε δυνατή βοήθεια από μέρος του και συνεχάρη δια μέσου της Προέδρου, τον Σύλλογο Βεροϊέων Αθηνών, για το έργο της διατήρησης των ηθών και εθίμων της πατρίδας του, που επιτελεί μέχρι σήμερα και απέστειλε τους θερμούς του χαιρετισμούς σε όλους τους συμπατριώτες μας στην Βέροια και στην Αθήνα.

Την Κυριακή 16 Οκτωβρίου 2011, ημέρα της απελευθέρωσης της γενέτειράς μας Βέροιας, πραγματοποιήθηκε η ετήσια αρτοκλασία καθώς και μνημόσυνο στην μνήμη όλων των πεσόντων για την Απελευθέρωση της πόλης μας. Επίσης, ο Σύλλογός μας συμμετείχε στον επίσημο εορτασμό για την 99^η επέτειο της Απελευθέρωσης της πόλης μας δια της αντιπροσώπου του Συλλόγου μας στη Βέροια κ. Μανολαποπούλου Έλσας, η οποία και κατέθεσε δάφνινο στεφάνι στο Ηρώο των πεσόντων.

Η Πρόεδρος Γ. Σκουλαριώτη - Κουρλαύτη με τα μέλη του Δ.Σ. σε απαρτία, καθώς και μέλη του Συλλόγου.

Η Αρτοκλασία έγινε στην εκκλησία της Αγίας Τριάδος στους Θρακομακεδόνες Αττικής, έπειτα από γενική επιθυμία των μελών μας. Μετά το πέρας της εκκλησίας, μεταβήκαμε στο ξενοδοχείο "Αχαρνής" για

καφέ, όπου η Πρόεδρος του Συλλόγου, σε σύντομη ομιλία της, αναφέρθη στην Επέτειο της Απελευθέρωσης και στους αγωνιστές Βεροϊώτες Μακεδονομάχους.

Κατόπιν μεταβήκαμε σε παρακείμενη ταβέρνα όπου και γευματίσαμε. Με αυτήν την επιτυχημένη εκδήλωση του Συλλόγου μας εγκαινιάστηκε μια νέα εποχή συμμετοχής των μελών, παλαιών και νέων στις συγκεντρώσεις του Συλλόγου μας.

Την Τετάρτη 2 Νοεμβρίου σύσσωμο το Διοικητικό Συμβούλιο καθώς και αρκετά μέλη του Συλλόγου Βεροϊέων Αθηνών, με επικεφαλής την Πρόεδρο του Γεωργία Σκουλαριώτη - Κουρλαύτη, έπειτα από την πρόσκληση του **Συνδέσμου Μακεδόνων και Θρακών Παπάγου-Χολαργού**, παρευρέθη στην εκδήλωση με θέμα "**Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΤΟΝ ΜΥΘΟ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ**", που τελέσθηκε στην αίθουσα της Παλαιάς Βουλής υπό την αιγίδα του Δημάρχου Παπάγου-Χολαργού, με την ευκαιρία της προσεχούς τοποθέτησης του πρώτου Ανδριάντα του Μ. Αλεξάνδρου στην Αττική με χορηγό τον αρχιτέκτονα Μπάμπη Στάικο.

Ομιλητές της σημαντικής εκδήλωσης ήταν η Πρύτανης κα Ελένη Γλυκατζή-Αρβελέρ, ο Καθηγητής της Αρχαίας Ιστορίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών κος Εμμανουήλ Μικρογιαννάκης, ο κος Κωνσταντίνος Χολέβας Ειδικός επί Εθνικών και Ιστορικών θεμάτων και ο Εκπαιδευτικός κος Αθανάσιος Λερούνης Πρόεδρος της ΜΚΟ "ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΘΕΛΟΝΤΕΣ" που σκοπό της έχει την βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης της φυλής των Καλλάσα, απογόνων του Μ. Αλεξάνδρου στο ΒΔ Πακιστάν.

Στην αίθουσα της Παλαιάς Βουλής τα μέλη του Δ.Σ. του Συλλόγου Βεροϊέων Αθηνών, ο Γραμματέας κος Γιώργος Βαβούρας, ο Ταμίας κος Όμηρος Κλήμης, το μέλος κα Νίκη Μανασκούλη και δεξιά η Πρόεδρος κα Γεωργία Σκουλαριώτη-Κουρλαύτη.

Το **Βυζαντινό και Χριστιανικό Μουσείο** εγκαινίασε την έκθεση «**Άγιον Όρος**» του **Ευθύμιου Βαρλάμη** τη **Δευτέρα 7 Νοεμβρίου 2011**.

Ο Σύλλογος Βεροϊέων Αθηνών τίμησε για άλλη μια φορά τον μεγάλο Βεροϊώτη ζωγράφο, με την παρουσία του. Το Δ.Σ. του Συλλόγου μας με επικεφαλής την Πρόεδρο **Γεωργία Σκουλαριώτη-Κουρλαύτη** καθώς και πολλά μέλη του Συλλόγου παρευρέθησαν στα εγκαίνια της έκθεσης.

Η έκθεση περιλαμβάνει περίπου 60 ζωγραφικά έργα, τα περισσότερα από τα οποία απεικονίζουν μοναστήρια, σκήτες και τοπία του Αγίου Όρους. Η ζωγραφική συνδυάζεται με κατασκευές στο χώρο και συνοδεύεται από μουσική επένδυση ώστε να δίνει τη δυνατότητα στον επισκέπτη να μεταφερθεί νοερά στο **Άγιον Όρος** και να «βιώσει» την ατμόσφαιρα και τις αξίες της αγιορείτικης κληρονομιάς.

Στην πρώτη αίθουσα υποδέχεται τον θεατή μία τρισδιάστατη κατασκευή εκκλησίας, στο εσωτερικό της οποίας υπάρχουν σε αντίγραφο οι τοιχογραφίες από το καθολικό της **Μονής Σταυρονικήτα**. Στην τελευταία αίθουσα μία άλλη κατασκευή «**Το Δωμάτιο των Μοναχών**» αποπειράται να αποδώσει τη μυσταγωγία της Αγιορείτικης ζωής.

Ο δημιουργός σημειώνει χαρακτηριστικά: «**Το Άγιον Όρος μιλάει στην ψυχή μας, μας διδάσκει τη λιτότητα και την ταπεινωση, την ευγνωμοσύνη και τη δοξολογία, αλλά το κυριότερο διευκολύνει την υπέρβαση. Κάθε**

Συνέχεια στην επόμενη σελίδα

Έλληνας φυλάει μέσα στην καρδιά του το δικό του προσωπικό Άγιον Όρος και αυτό μας ενώνει να κρατήσουμε τις αρχέγονες αξίες που οδηγούν την ανθρωπότητα στο φως, την αλήθεια. Γιατί η μόνη και απόλυτη αλήθεια είναι ο Θεός».

Η έκθεση τελεί υπό την αιγίδα του Υπουργείου Πολιτισμού και Τουρισμού, ενώ συμμετέχουν ενεργά οι Περιφέρειες Αττικής και Κεντρικής Μακεδονίας και ο Δήμος Αριστοτέλη Χαλκιδικής. Την οργάνωση της έκθεσης έχει αναλάβει το Πειραματικό Εργαστήρι Βεργίνας σε συνεργασία με το «ART MUSEUM» της Αυστρίας

Η Πρόεδρος με τον σύζυγό της, ο Ταμίας του Συλλόγου και το μέλος κ. Μανασκούλη Νίκη στο « Δομήσιο των Μοναχών »

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου μας για να εκφράσει τις θερμές ευχαριστίες στον Μεγάλο και Άξιο Ζωγράφο κ. Ευθύμιο Βαρλάμη, τέκνο της πόλης μας Βέροιας, ο οποίος, με την ευγενική προσφορά της άδειάς του προς τον Σύλλογό μας, του οποίου το ζωγραφικό του έργο "

Μονή Σταυρονικήτα" κοσμεί την φετινή Χριστουγεννιάτικη κάρτα μας, του απέστειλε την παρακάτω ευχαριστήρια επιστολή

Αθήνα 29 Νοεμβρίου 2011
Αριθμ. Πρωτ. 770.11
Προς τον κ. Ευθύμιο Βαρλάμη

Κύριε Βαρλάμη

Η Πρόεδρος και το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου Βεροϊέων Αθηνών, μεταφέροντας τα αισθήματα όλων των μελών του, σας εκφράζουμε τα θερμά μας συγχαρητήρια για την σημαντική και εξαιρετική έκθεση ζωγραφικής σας την οποία επισκεφθήκαμε την ημέρα των εγκαίνιών της, στο Βυζαντινό και Χριστιανικό μουσείο με θέμα, "Άγιον Όρος".

Από τον κάθε πίνακα σας αναδύεται η Αγιοσύνη του Αγίου Όρους και η δύναμη του χρωστήρα σας.

Αισθανόμαστε απεριόριστη χαρά και υπερηφάνεια, που εσείς το άξιο τέκνο της Πατρίδας μας Βέροιας, τιμάτε τον σύλλογό μας απλόχερα χορηγώντας του την άδεια σας για να χρησιμοποιήσει τον ζωγραφικό πίνακά σας με τίτλο "Μονή Σταυρονικήτα", αποτυπώνοντας αυτόν στο εξώφυλλο της φετινής ευχητήριας χριστουγεννιάτικης κάρτα του.

Σας ευχαριστούμε από καρδιάς και σας ευχόμαστε η δύναμη του θεού να σας προσφέρει απλόχερα υγεία, δύναμη και έμπνευση για δημιουργία. Δια το Διοικητικό Συμβούλιο

Η Πρόεδρος
Γεωργία Σκουλαριώτη - Κουρλαύτη
Ο Γραμματέας
Γεώργιος Βαβούρας

Το γέδιο κάνει καλό

Ένας Έλληνας τρώει ήσυχα-ήσυχα το δείπνο σε ένα εστιατόριο, όταν ένας τυπικός Αμερικάνος τουρίστας, μασώντας προκλητικά τσίχλα, έρχεται και κάθεται απροσκάλεστος δίπλα του. Ο Έλληνας τον αγνοεί, και ο Αμερικάνος δυσαρεστημένος, ξεκινάει την παρακάτω κουβέντα.

Αμερικάνος : Τρώτε ολόκληρο το ψωμί, εσείς οι Έλληνες;

Έλληνας : (βαριεστημένα) Φυσικά.!

Αμερικάνος : Εμείς όχι. Τρώμε μόνο το εσωτερικό, το... εξωτερικό το βάζουμε σε ένα κοντέινερ, το ανακυκλώνουμε, το κάνουμε κρουασάν και τα πουλάμε στους Έλληνες.

Ο Έλληνας ακούει ατάραχος.

Ο Αμερικάνος συνεχίζει : Τρώτε μαρμελάδα εσείς οι Έλληνες;

Έλληνας : Φυσικά.

Ο Αμερικάνος : Εμείς πάλι όχι. Τρώμε φρέσκα φρούτα. Τα υπολείμματα, κουκούτσια, φλούδες, κλπ, τα βάζουμε σε ένα κοντέινερ, το ανακυκλώνουμε, τα κάνουμε μαρμελάδα και τα πουλάμε στους Έλληνες.

Ατάραχος ο Έλληνας τον ακούει δίχως να μειδιάσει.

Και ρωτά με τη σειρά του : Τα προφυλακτικά τι τα κάνετε αφού πηδήξετε;

Αμερικάνος : Τα πετάμε φυσικά.

Έλληνας : Εμείς, πάλι, όχι. Τα βάζουμε σε ένα κοντέινερ, αφού τα ανακυκλώσουμε, τα κάνουμε τσίχλες και τα πουλάμε στους Αμερικάνους. Αυτά με άρωμα φρούτων γίνονται ανάρπαστα!

Ο γιός μου το καμάρι μου

Συναντιούνται 4 φίλοι από το Στράτο μετά από 30 χρόνια. Αφού είπαν για τα παλιά η συζήτηση μεταφέρεται στο πόσο πετυχημένα έγιναν τα παιδιά τους.

Στον 4ο τις παρέας δεν του άρεσε αυτή η συζήτηση και πήγε στη τουαλέτα για να αποφύγει τα δυσάρεστα.

- «Ο δικός μου γιος έγινε μεγάλος αρχιτέκτονας, βγάζει εκατομμύρια. Αφού να σκεφτείτε έκανε δώρο σε ένα φίλο του μια βίλα που κόστισε 100.000.000», λέει ο πρώτος κοιτάζοντας τους άλλους γεμάτος καμάρι.

- «Ο δικός μου έκανε δώρο σε ένα φίλο του ένα 20μετρο σκάφος άξιας 150.000.000», λέει ο δεύτερος γεμίζοντας υπερηφάνεια για το παιδί του.

- «Σιγά τα έξοδα», λέει ο 3 τρίτος. «Ο δικός μου που είναι μεγάλος χρηματιστής δώρισε στο φίλο του μετοχές που σήμερα αξίζουν πάνω από 500 εκ».

Τότε βλέπουν όλοι τον τέταρτο που επιστρέφει χωρίς να έχει ακούσει τίποτα και μετά από πολλή πίεση αναγκάζεται να πει και αυτός τα δικά του.

- «Ο δικός μου γιος είναι ένα κοπρόσκυλο όλη την ημέρα ξάπλα, ύπνο και καλό φαΐ.», απαντά αυτός.

Και πως ζει τον ρωτούν οι φίλοι του; Δεν πιστεύουμε να τον ταΐξεις ακόμη;

- «Άστα να πάνε! Έχει βρει 3 παλιοαδερφές, τις πηδάει και αυτές τον συντηρούν και του κάνουν και ακριβά δώρα. Ο ένας του αγόρασε μια βίλα, ο άλλος ένα 20μετρο πανάκριβο σκάφος και ο τρίτος του έδωσε 500 εκ σε μετοχές. Κοντεύω να τρελαθώ από τη ντροπή μου.», απαντά

«Γεώργιος Αβέρωφ»

το θωρηκτό γιορτάζει εκατό χρόνια ιστορίας

Επιμέλεια Κλήμης Ομηρος

και συγκεκριμένα από τον πλοίαρχο Δαμιανό, τον Υπουργό Ναυτικών της φιλικής προς το Κίνημα κυβέρνησης Μαυρομιχάλη και τον τριμηναρχή υλικού του Υπουργείου αυτού, πλοίαρχο Γούδα.

Οι δύο άνδρες προώθησαν την αγορά του Αβέρωφ, του τρίτου πλοίου της σειράς Πίζα. Ο «Αβέρωφ», αγοράστηκε στις 30 Νοεμβρίου 1909 αντί 22.300.000 δραχμών και το ένα τρίτο της δαπάνης καλύφθηκε από το κληροδότημα του εθνικού ευεργέτη Γεωργίου Αβέρωφ. Το 10.200 τόνων θωρακισμένο καταδρομικό, το «διαβολοβάπορο» για τους Τούρκους (σειτάν παπόρ), είχε ιταλικές μηχανές 19.000 ίππων, 22 γαλλικούς λέβητες, γερμανικές γεννήτριες και αγγλικά πυροβόλα 190 και 234 χιλιοστών τύπου ARMSTRONG, με μέγιστη ταχύτητα 23 κόμβους.

Καθελκύστηκε στις 12 Μαρτίου 1910, παραλήφθηκε στις 16 Μαΐου 1911 και την 1η Σεπτεμβρίου 1911 κατέπλευσε στον Πειραιά. Με πλήρωμα 20 αξιωματικών και 670 ναυτών, ήταν την εποχή εκείνη το πιο σύγχρονο και ισχυρό πλοίο στην Ανατολική Μεσόγειο και ιδιαίτερα στο Αιγαίο και έγινε αμέσως η ναυαρχίδα του απαρχαιωμένου ελληνικού στόλου.

Με την έναρξη του Πρώτου Βαλκανικού Πολέμου, τον Οκτώβριο του 1912, το «Αβέρωφ», επικεφαλής του Στόλου του Αιγαίου υπό τον Ναύαρχο Παύλο Κουντουριώτη, απέπλευσε προς τα Δαρδανέλια. Ναυμάχησε τον οθωμανικό στόλο δύο φορές, στη Ναυμαχία της Έλλης, στις 3 Δεκεμβρίου 1912 και στη Ναυμαχία της Λήμνου στις 5 Ιανουαρίου 1913. Κατέλαβε τη Λήμνο και, στον όρμο του Μούδρου, εγκαταστάθηκε το προχωρημένο αγκυροβόλιο του Στόλου. Ακολούθησε η κατάληψη του Αγίου Όρους, των νησιών του βορείου και ανατολικού Αιγαίου. Η σύγκρουση με τον Τουρκικό στόλο ήταν αναπόφευκτη. Ο Ναύαρχος Κουντουριώτης έδωσε επιθετικό χαρακτήρα στον ελληνικό σχεδιασμό και με το περίφημο σήμα του στα ελληνικά πλοία, που συνέπλεαν με το «Αβέρωφ»: «Με την δύναμη του Θεού και τας ευχάς του βασιλέως μας και εν ονόματι του Δικαίου πλέω μεθ' ορμής ακαθέκτου και με πεποίθησιν προς την νίκην εναντίον του εχθρού του Γένους», κατατρόπωσε στις ναυμαχίες της «Έλλης» και της «Λήμνου» τον οθωμανικό στόλο. Ήταν η αρχή της γέννησης του μύθου.

Η έναρξη του Α' Παγκοσμίου Πολέμου και η πρώτη διετία αποτέλεσαν για τον Αβέρωφ μια εργώδη περίοδο, με την συμμετοχή του στη φρούρηση της εξόδου των Δαρδανελίων, τους τελευταίους μήνες του 1914. Την περίοδο 1921-1922 χρησιμοποιήθηκε ως ναυαρχίδα του Πρώτου Στόλου με ορμητήριο την Κωνσταντινούπολη και είχε ως κύρια ευθύνη την διενέργεια περιπολιών στη Μαύρη Θάλασσα. Κατά τη διάρκεια αυτών, βομβάρδισε τη Σαμψούντα την 25η Μαΐου 1922. Μετά την υπογραφή της συνθήκης της Λωζάνης, συμμετείχε στην καταστολή του κινήματος των στρατηγών Λεοναρδόπουλου και Γαργαλίδη.

Μια δωδεκαετία αργότερα, πρωτοστάτησε στο Βενιζελικό κίνημα της 1ης Μαρτίου 1935, κατά τη διάρκεια του οποίου βομβαρδίστηκε, ανεπιτυχώς, από την κυβερνητική αεροπορία. Η απομύλιωση του Στόλου από βαθμοφόρους και κατώτερα στελέχη, αμέσως μετά την καταστολή του Βενιζελικού κινήματος, οδήγησε στο να περιέλθει σε κατάσταση εφεδρείας, με το μεγαλύτερο μέρος του πληρώματός του να μεταφέρεται στον Ελληνικό Στρατό.

Με την έναρξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου ο Ελληνικός Στόλος αποδημεί στην Αλεξάνδρεια και μαζί του φεύγει και το «Γ. Αβέρωφ». Από την Αλεξάνδρεια το Θωρηκτό θα βρεθεί στη Βομβάη, περιπολώντας στον Ινδικό Ωκεανό. Με το τέλος του πολέμου, αγκυροβόλησε, μαζί με τον υπόλοιπο στόλο, στο Φάληρο, στις 17 Οκτωβρίου 1944, φέρνοντας πίσω την τότε κυβέρνηση. Το 1947 συμμετείχε στους εορτασμούς για την Απελευθέρωση των Δωδεκανήσων και γερασμένο πια, το 1952, διατάχθηκε ο παροπλισμός του. Δίνοντας την τελευταία του μάχη με την ιστορική μνήμη, πέρασε για τριάντα χρόνια στο περιθώριο, πρυμνοδοτημένος στον Πόρο έως το 1984, όταν το Πολεμικό Ναυτικό αποφάσισε να το αποκαταστήσει ως μουσείο, όπου λειτουργεί ως σήμερα, αγκυροβολημένο στο Φαληρικό, στη θέση Τροκαντερό, στο Άλσος Ναυτικής παράδοσης.

Η τελευταία του μάχη είχε κερδηθεί...

Εκατό χρόνια συμπληρώθηκαν από την ημέρα που υψώθηκε η Ελληνική Σημαία, που από τότε ποτέ δεν έχει υποστολεί, στο πολεμικό πλοίο που δόξασε την Ελλάδα. Το Θωρηκτό – καταδρομικό «Γ. Αβέρωφ».

Με αφορμή την επέτειο των 100 χρόνων (16 Μαΐου 1911), το Γ. Ε. Ναυτικού πραγματοποίησε εορταστική εκδήλωση στο Τροκαντερό, όπου το πλοίο – σύμβολο βρίσκεται ως πλωτό μουσείο από το 1985.

Έπειτα από αυτό δίνεται και σε εμάς η ευκαιρία να θυμηθούμε λίγα από την ιστορία – θρύλο του θωρηκτού «Γ. Αβέρωφ», με την επιμέλεια του Όμηρου Κλήμη και με πηγή πληροφοριών το Διαδίκτυο

Ο «Τυχερός Μπάρμπα Γιώργης»

Ένα πολεμικό πλοίο που συνδέθηκε για περίπου μισό αιώνα με την ιστορία ενός έθνους, η δόξα του Πολεμικού Ναυτικού, το θωρηκτό «Γεώργιος Αβέρωφ», τη Δευτέρα 16 Μαΐου, γιόρτασε το ωβηλαίο των 100 χρόνων του

Το ενδοξότερο πλοίο της νεότερης Ελλάδας, το μοναδικό ελληνικό έδαφος το οποίο δεν υποδουλώθηκε ποτέ σε ξένο κατακτητή, είναι το μοναδικό πλοίο που σώζεται σε ολόκληρο τον κόσμο, που πήρε μέρος στις δύο παγκόσμιες συρράξεις του 20ου αιώνα. Από τη στιγμή που αποκτήθηκε, όταν η Ελλάδα βρισκόταν υπό τον Διεθνή Οικονομικό Έλεγχο, το θωρηκτό Αβέρωφ συνέδεσε άρρηκτα το όνομά του με τη διαμόρφωση ιστορικών γεγονότων της χώρας.

Ο «Τυχερός Μπάρμπα Γιώργης», παρατσούκλι που πήρε από το πλήρωμά του μετά τη ναυμαχία της «Έλλης», ήταν η ναυαρχίδα του ελληνικού στόλου στους νικηφόρους Βαλκανικούς Πολέμους, με παρουσία συνεχή σε όλα τα πολεμικά δρώμενα της χώρας μέχρι και το πέρας του Β' Παγκοσμίου Πολέμου.

Στη ναυμαχία της Λήμνου, στις επιχειρήσεις του Α' Παγκοσμίου Πολέμου και της Μικρασιατικής Εκστρατείας, με εσωτερικούς αντιπάλους, κατά το Κίνημα του 1935, όταν όντας το ισχυρότερο πλοίο των κινηματιών βομβαρδίστηκε -χωρίς επιτυχία- από αεροπλάνα των κυβερνητικών, με αποκορύφωμα τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, μέχρι και τις τελετές ενσωμάτωσης των Δωδεκανήσων και την ολοκλήρωση των συνόρων της σύγχρονης Ελλάδας, το Αβέρωφ καταξιώθηκε στη συνείδηση του λαού ως εθνικό σύμβολο.

Το θωρακισμένο καταδρομικό, όπως στην πραγματικότητα είναι, παρά την ονομασία του ως θωρηκτού, ναυπηγήθηκε στα Ναυπηγεία Ορλάντο στο Λιβόρνο της Ιταλίας την περίοδο 1908-1911 και εντάχθηκε στο Ελληνικό Βασιλικό Ναυτικό.

Τα στρατηγικά, τεχνολογικά και επιχειρησιακά δεδομένα ενός ενδεχόμενου ναυτικού πολέμου στις ελληνικές θάλασσες κατά το 1909, απαιτούσαν την ένταξη στον ελληνικό στόλο θωρηκτής μονάδας μεγάλης ταχύτητας.

Η υλοποίηση του στόχου αυτού αναλήφθηκε από το Κίνημα στου Γουδή